

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'amic de Rienzi

No ens agrada la fotografia carrincona que darrerament han tret de Petrarca els cronistes, i volem assajar si nosaltres sabem retratar-lo millor.

El nostre Petrarca serà menys diví, que el que els poetes oficials ens presenten. Serà una mica menys clar, una mica més tèrbol. Però, el que perdi en idealitat ho guanyarà en realitat. I potser humanitzant-lo hom l'enlairarà tanmateix, resultarà encara més angèlic.

A nosaltres l'amant platònic de Laura no ens convenç gaire. I menys encara que el fill del notari florentí ens embadaleix la seva amiga.

Hem fet masses jocs florals entorn de Laura, hem poetitzat excessivament a aquesta insignificant doneta d'Avignon.

"Son regard—escriu un panegirista francès—purifiait l'air autour d'elle."

La llegenda la vesteix d'un mantell verd entatxonat d'estrelles o d'una roba de color de porpra brodada de blau i sembrada de roses.

El cert és que entre l'amor d'un marit brutal i el d'un intel·lectual coronat a Roma, que fou la més gran celebritat del seu temps, Laura es decantà pel primer; i que mentre el rossinyol rellava i es sangnava el pit per ella, l'animal que la usdefruitava legalment, li feia onze fills.

L'estimada de Petrarca es diu Laura, però no amava els llorens. Era una rossa freda, sense imaginació, que no estava per a aventures, a qui no plavia el lirisme, que se'n fumia dels sonets i dels madrigals.

Petrarca, malgrat els escarafalls que fa en la "Rima", tampoc es veu que s'amoinava gaire pels desdenys de la seva Dulcinea.

Del menyspreu de "madona" Laura s'aconsolà amb concubines i bagasses que, baldament ell sigui canonge de Mòdena i ardiaca de Parma i fins secretari apostòlic i pare de l'Església, el fan pare natural de tres o quatre fills, un d'ells lladre bandejat.

Es el Renaixement, i el temps s'ho porta. Hi han prínceps que es diuen Mastinos i que no són més que pirates i capitans de bandolers; cardenals i bisbes, que tenen harem i viuen com baixàs turcs; Papes que ni són homes i que taquen el llit i tenen successió de les seves filles.

La cultura no manca, però hom trepitja la moral i la llicència de costums és esgarrifosa. Petrarca no deixa mai el seu Ciceró, el seu Virgili tendre i andrògin. A la seva casa de Vaucluse l'anomena el seu Parnàs transalpí. Bateja a un amic amb el nom de Sòcrates i a un altre amb el de Simònides. I fins té un secretari "guapo" amb qui li fan males fames.

Lliga estreta relació amb En Boccaccio. En Boccaccio és pobre i En Petrarca ric, i quan aquest darrer mor, deixa al seu benllogut Joan de Certaldo, àlies Boccaccio, 50 florins per a comprar-se una capa que el lliuri del fred a l'hivern i serveixi per a disfressar la seva misèria.

L'autor "dei Triomfi" és un gran poeta, encara que no pugui amagar els gelos que el Dante l'inspira.

Però nosaltres admirem més el líbellestista que el versificador, l'orador, el diplomàtic i el filòsof. Llegim amb pena els seus tractats morals, l'encarcarada retòrica dels tercets a Laura. Ens distreuen, però, els seus atacs als frares i el pamflet "Contra medicum quemdam".

No sentim cap simpatia per al protegit de Papes i de Reis, per al familiar dels Colonna, dels Visconti i dels Dandolo. La sentim, però,

NOTA DEL DIA

—Fa quatre anys que empunyo el xerrac, i penso que en tinc per estona

La Quaresma dels rics

Voldríem dir adéu-siau a la Quaresma.

No li podem dir, desgraciadament.

Per als que estem a règim de bacallà perpetu, tot l'any és Quaresma, la Quaresma no s'acaba mai.

Es la Quaresma dels rics la que fineix ara. No la dels pobres.

I la dels rics quasi bé sentim que se'n vagi tan sobtadament.

Mentre la Quaresma dura, va més barata la carn. I com que els que poden no la tasten, els que no podem, aprofitem l'ocasió.

Així es produeix la paradoxa curiosa de que la Quaresma dels pobres minva quan ve la dels rics.

La d'aquests acaba ara, i això vol dir que la nostra comença.

Memòries, a la carn que poca o molta menjàvem.

Tornem-hi al bacallà, que és l'únic peix que coneixem.

Tornem-hi a l'arengada, inseparable companya nostra.

Demà és diumenge de Resurrecció. E senyor ressuscita. I amb ell ressuscita la carn dels farts.

La dels altres, la dels famolencs, no ressuscitarà fins la Quaresma que ve.

EL BE SIMBOLIC

—Ara l'engreixerem... per a menjar-nos-el després en pau i gràcia de Déu.

tota, per a l'amic de Rienzi. Aquesta amistat amb el "tribú fantàstic" és, més que l'amor de Laura, l'absolució dels seus pecats, la redempció de la seva vida. Quan el demagog fa massacrar tota la noblesa romana, inclús als Colonna a qui tant Petrarca deu, exclama aquest últim, com un espartà: "Nulla toto orbe principum familia carior; carior tamen respublica, carior Roma, carior Italia." El que vol dir: "Estimo molt els Colonna; però, estimo més Roma, Itàlia i la República."

ANGEL SAMBLANCAT

La conspiració intel·lectual contra Rússia

En Lleó Trotski fou l'home providencialista del bolxevisme, com diria l'Emerson. Ell fou el braç i En Lenin el cervell. En Trotski, com la majoria dels homes que avui governen Rússia, foren revolucionaris com el primer revolucionari que hi hagués—i no bandits, senyors anglesos i difamadors de tot el món—sacrificant llurs béns i persones a la ideologia que defensaven, passant part de la seva vida, durant molts anys, emigrats i perseguits per l'estranger. Això és una veritat que ningú no podrà deixar de reconèixer. Negar-ho, fóra engegar-nos a nosaltres mateixos, i àdhuc mancar a la veritat.

Al pa, pa, i al vi, vi.

No es pot creure en les negacions sistemàtiques i derrotistes dels que d'aquest procediment n'han fet una professió. Ara no s'hi vulguin veure idolatries ni menys santificacions, pel sol fet de parlar sincerament dels prohoms russos; però sí que hom ha d'entendre que en el món hi han d'haver jerarquies espirituals, dignes d'admiració, però mai d'idolatria. La nostra iconoclastia ens ho priva i la consciència les rebutja. Desgraciadament que no fos així. Desapareixerien els estímuls més enèrgics de la vida, que són els estímuls de superació.

No sóc jo comunista autoritari ni accepto despotismes i tiranies, vinguin d'on vinguin. I per la raó de fer l'elogi dels revolucionaris russos que sobresurten, em sembla que no hi ha motiu per a què s'interpreti malament pels que estimen la veritat i es tenen per revolucionaris.

Si encomiàstica és la "Gran Revolució" d'En Kropotkine, també ho són les d'En Carlyle i En Michelet, tots homes grans dins la història, i de diferent classificació ideològica. Si ens agraden les disertacions radicalment veritables d'En Kropotkine, també ens emocionen els anàlisis psicològics i els caràcters simbò-

lics d'En Carlyle, com les disquisicions etopèiques i humanes del poeta Michelet.

I així, els homes que avui historien els fets i les figures russes, no podran, si estimen la veritat, negar la importància simbòlica de les mateixes ni l'executòria recta d'En Lenin, En Trotski i els que amb ells lluitaren i lluiten i capgiraren per a sempre els falsos valors d'aquell règim draconia, per a construir els ciments d'un món nou, amb grans perspectives per a l'esdevenidor.

Mentrestant, els grans revolucionaris russos seran qualificats de bandits pels conservadors anglesos i desprestigiats pels socialistes que saben fugir vestits de dona com En Kerenski i s'acomoden a tots els esdeveniments. Per a aquests, els bolxevics són massa revolucionaris; per als blancs són monstres i per als llibertaris, no cal dir-ho, encara són poc revolucionaris. Sigui el que es vulgui, ells se les arrangen de manera que fan anar de cap per avall i ballar el "can-can" a l'imperialisme mundial. Aquest és el fet que no es pot desmentir.

Però... s'ha de cridar i argumentar. Els uns en contra i els altres en pro. No mancaria més que un pa fos bo per a tothom. Llavors ens rebenariem de fàstic, ens ofegariem en un mar d'ascetisme i d'estancament perniciosos.

Observeu bé, també i per a acabar, que molts dels que a vegades "criden" contra la dictadura roja, en la pràctica són més terribles que Dzerjinski, el difunt cap de la Txeca. Ni més ni menys.

PERE SERRA

Barceloneta "Sur mer"

EN "TORRETES"

Vàrem donar paraula de començar amb aquest minyó, i la paraula és sagrada. A més, En "Torretes" és personatge de categoria i no pot deixar-se a segon lloc. Potser algun lector d'aquests maliciosos no s'ho mirarà com jo i em titllarà d'exagerat, dient-me que no és cap eminència catalana per a ocupar un sitial tan enlairat. Encara que en aquest cas anem d'acord una miqueta, jo podré contestar-li que tampoc és un cantaire vulgar que es pugui definir en quatre ratlles. Ara fa poc, vingué a Barcelona un senyor anomenat "Cepero", i les cròniques deien que era el poeta del "cante jondo". Jo vaig anar a oir-lo com grinyolava, i allò, precisament, m'ha suggerit la idea de què si En "Torretes" anés a Andalusia, seria el poeta de Catalunya. Potser uns i altres pecariem d'exagerats, però en el món sempre s'exagera i a vegades aquestes expansions són en profit propi, tota vegada que produeixen un estímul de perfecció a l'individu que n'és objecte. Com que aquí no es tracta de fer divagacions filosòfiques, anirem al gra, i el gra és aquest:

Apa, nois, anem de pressa
i donem-nos tots les mans;
que hem de fer-ne la promesa
d'estimar-nos com germans.

Així, amb aquesta quarteta, arrenquen els 80 homes que componen el Chor de la Cooperativa del segle XX, que En "Torretes" ha harmonitzat amb la paciència d'En Job. Després segueixen, acompassades, amb un ritme matemàtic de sardana, unes quantes estrofes més, que arriben al fons de l'ànima; però, d'una manera tan feble, que no us queda altre remei que rendir un tribut d'admiració a aquell artista vulgar, a aquell treballador del moll, que, sense estudis i solament amb la seva traça ha conjuminat una "cosa" que té la virtut de fer sentir, virtut que la majoria de les vegades no poden adquirir els que estan sobrats de mitjans. És així, encara que no es vulgui; l'artista no es fa, neix. Però, gairebé sempre al mateix lloc, al cor del poble, allà on només per haver-hi cor, ja no hi ha res més. Ara, que tots ja sabeu, que si no hem purificat la raça a les aigües del Jordà, per obra i gràcia d'un miracle, hem perdut aquell segell de mentiders que teníem els llatins, no voldria, que em deixéssiu per mentider, fent el sacrifici de venir el dia de Pasqua a la Riba per a donar-me la raó. Teniu el "gasto" pagat

PEPET

CANÇONS DE PANDERO

Per a les Caramelles

Surt nineta a la finestra,
surt nineta al finestró
que per esbargar la ràbia,
vull cantar-te una cançó.

Que et vaig dir que t'estimava
Si en deu fer de temps d'això!
Figura't que fins em sembla
que encara hi havia Corts!

D'aficionats al dictat
cada dia en veiem més,
car fa molt de temps que surten
dictadors per tot arreu.

Bella nit de caramelles
nit vermella com cap més;
quantes coses em recordes
de les que no en puc dir res!

Si és que ta mare et pregunta
quant t'anirà a demanar?
digues "Quan el barri gòtic
sia del tot acabat."

Aquella "Fonda del Sabre"
que tan de nom va fruit,
va plegar; prò el sabre em sembla
que en algun lloc el tinc vist.

Els xinesos no s'entenen
i s'estan esmicolant;
en canvi, els xinesos nostres
botzinen i van pagant.

Dies negres, dies tristos,
de silenci i d'inacció,
solen portar al darrera
rebombori de debò.

Perquè ets maca com un sol
et vindran les Caramelles
a cantarte aquesta nit...
amaneix ous... i un be negre.

Sé que has anat a la fira
per a comprar-te un cabrit;
noia, no sé perquè ho feies
sabent que ja em tens a mi!

Per Sant Joan van haver-hi
qui sap les conspiracions...
era nit de xerimola
i en fum va acabar-se tot.

Adéu, la videta meva,
adéu, i fins l'any que ve...
mes, pensa faré campana
si no em deixen cridar més.

FLOK

La campanya del llibre

Fa una pila de dies que es parla amb gran entusiasme d'emprendre una croada per la propagació i difusió dels llibres. Ja era hora que es llancés el clam d'aquesta redemptora campanya, que si es fa amb tota sinceritat i activitat com deu ésser, té de reportar beneficis immensos a la cultura.

Si és que els iniciadors d'aquesta tasca han tocat a sometent de fe i veritat, cal que tothom hi aportí el granet de sorra. Que tots ens despullem del materialisme, autors i editors, i el poble llegidor se'n faci càrrec, corresponent-hi com li pertany amb el que la seva situació precària li permeti. Ara és hora de mostrar el nostre més gran entusiasme per la divulgació d'obres d'arts, ciències i altres branques que enclou la saviesa humana.

Res de paraules i articles quilomètrics. Realitats. Estem cansats de promeses que mai no han esdevinguts fets.

Al poble rural, on estem més mancats de mitjans d'instruir-nos per mitjà de llibres, es fa necessària la propagació de lectures mitjan-

çant la creació de biblioteques, conferències, curssets, etc., que podrien iniciar, contribuint al seu sosteniment i expansió, els homes dels pobles de més benestar econòmic, que fan gala d'ésser uns enamorats del progrés i dels avenços i desitgen que el seu poble sigui un espill de civisme. Ara és moment de demostrar vostres paraules. Fent l'orella dura a aquesta iniciativa, direu clarament que sou uns senyors Esteves, uns caciquets, que sols voleu el poble per a satisfer vostres baixes aspiracions, per a fer-lo servir de remat i joguina de vostres "polítiques" rufianesques.

JOAN APÓSTOL

Sopar d'homenatge a l'Abel Velilla

Al restaurant "La Pàtria" li fou ofert, dissabte passat, un sopar d'homenatge a l'Abel Velilla pels èxits professionals assolits darrerament pel jove i brillant advocat.

Assistiren a l'àpat prop de 200 amics i admiradors d'En Velilla.

Hi havia també representació de la Unió de Xòfers i del bell sexe.

Acabat el sopar es pronunciaren eloqüents brindis i l'homenatjat donà commogut les gràcies.

L'atur forçós i la misèria

La crisi industrial derivada dels problemes de la post-guerra, que fa estralls arreu del món, s'estén d'una manera alarmant arreu de Catalunya, fent que el que abans en algunes poblacions era orgull de riquesa i relatiu benestar sigui avui empori de misèria i pobresa.

Cada dia es tanquen fàbriques i tallers i multitud de gent es queda al carrer sense feina, i el que és pitjor, sense esperances de trobar-ne.

I els obrers que, pels absurds principis de l'actual Societat, s'han de regir per la llei del salari, es troben amb què, malgrat llurs energies inesgotables, s'han de migrar per a no poder guanyar aquell pa que tant fa gruar la Societat actual.

Es molt denigran per a un país com el nostre, on hi ha tanta gent que viu en l'opulència, que es permeti que els obrers sense treball ni empar de ningú, hagin de morir-se de fam.

Cal que tots els homes de bona voluntat s'ajuntin i facin sentir la seva veu perquè el clam dels sense treball arribi a les esferes oficials, perquè a semblança de les altres nacions del món es dictin lleis d'assegurar contra l'atur forçós i s'evitin d'aquesta manera els espectacles d'abandó que desdinen molt per a un país que es té per culte i es vol posar a l'alçada dels altres en matèria de legislació social.

SALVADOR MAJÓ

La carlinada

Es veu clarament que els carlins, per altre nom tradicionalistes, de per aci, vist l'èxit de propaganda de la passada Missió, no han vacil·lat en emprar el mateix sistema, per tal de fer subscriptors del "Correo Catalán".

Però és inútil; el poble no hi respondrà, ni pensar-hi: "El Correo Catalán" continuarà essent el diari llegit exclusivament pels clergues al matí, mentre la majoria prepara la xocolata per a l'esmorzar.

Els tradicionalistes que encara queden, per a donar mostres de vida, fan dir de tant en tant alguna missa per al bé de l'ànima dels que varen fer destroçar en les campanyes carlistes del passat segle. I vetllen amb una fe i constància admirables els últims restes d'un partit que per a bé del poble i la seva llibertat ja ha passat fa temps a la història.

TORQUEMADA

Un periòdic anglès, "The Sphere", publica aquesta estampa de Torquemada. Torquemada té sempre actualitat

Al Parc

Vina, amic; posa't al meu costat. Però, no t'agafis del braç, eh? Es una cosa que em posa nerviosos...

Mira el Parc, quin bell esguard ofereix! Quantes dones, Mare de Déu! Sents la cobla com refila? Que és formosa la música nostra!

Calla, amic, calla. Es molt bonic el que albirem d'ací; però no m'hi ha prou en fitar les coses superficialment. Atansem-nos-hi; així; què hi veus ara, res? Doncs, jo sí. Veig unes dones amb els rostres pintats brutalment...

LLUÍS BOTA I VILLÀ

Conferència d'en Pere Corominas

Al saló del Foment del Treball Nacional ha donat una conferència el nostre amic, l'il·lustre escriptor i eminent economista, Pere Corominas.

El tema desenrotllat per l'autor de Jardins de Sant Pol fou "Fenòmens de crisi i decadència en la situació econòmica del nostre país".

En finalitzar el seu treball, el senyor Corominas fou xardorosament aplaudit.

COSES DE GIRONELLA

Qui mana el rector o l'alcalde?

El diumenge, dia 6 del passat, es celebrava aquí la fira de Quaresma. Com cada any, a la tarda estava ple de gent de les colònies i d'algun poble dels voltants.

Però... ara ve el bo. Quan s'estava ballant la primera sardana a la plaça del davant de l'església (tocant la cobla un bon xic apartat), surt el rector enfurismat, vermell com els llavis d'una dona "chic", i travessant tota la plaça diu als músics que parin de tocar de seguida, que marxin, perquè ha de sortir una processó i les sardanes destorben...

De seguida hi varen córrer alguns de la Comissió, sostenint amb el rector una discussió animadíssima, oferint al públic un quadro pintoresc i divertit.

Als dies de la Comissió perdent la serenitat i fent les coses amb els peus, afluiaren i es va parar de ballar sardanes allí "perquè el rector ho va manar".

No cal dir les rialletes i indignació que va produir el fet en anar-se sabent i comentant. No hi havia permís de l'autoritat competent per a ballar sardanes? Doncs, en haver dit això al rector, no se li tenia de donar cap més explicació ni escoltar-lo.

Tan lluny pot arribar aquest bon senyor, de fer plegar una ballada de sardanes, que l'alcalde ha autoritzat, només perquè es ballen davant de l'església, "sense ficar-se per a res a dintre ni molestar a ningú" i perquè segons ell es destorbava una processó que havia de sortir?

Senyor Curtichs, no sabem que tan aviat es deixés de banda l'autoritat de l'alcalde. Vosaltres de la Comissió, un altre dia, per a ballar sardanes demaneu permís al rector primer, si em voleu creure.

ALBIÀ GIRART

Diàlegs al vol

—He llegit tres diaris gràfics i a tots he vist el mateix: toneros, futbolistes, recepcions i molta "mandanga".

—Doncs, què vols que hi posin? Les barraques de Somorrostro?

—Ara sí que anirem bé, oncle Toni. —I això? —Mireu: faran un passeig per damunt del moll.

—"Guapo", noi! Així es veuran millor els obrers sense feina.

—On vas tan cremat? —Al "treyato", a veure "Les barraques". —Vina amb mi i t'estalviaràs l'entrada.

—Li torno aquest lloro perquè xerra, xerra i només diu disbarats. —Caram! Si que és estrany!

—I tant! —Es que, de vegades, estan empèitats de mussol, sap? —Encara fa fred i ja t'has tret l'armilla? —Sí, home, fora microbis!

—I on portes els diners ara? —A la butxaca del pantalón. —Doncs, deixa'm dues pessetes si et plau.

—Vinc a tornar-li aquest paquet, que hi manca la meitat del tabac. —No sé que dirli, senyor. Això és l'Arrendatària. —Doncs, callem; i amunt i crits!

—Amb un auto així ja deu donar gust la vida, oi, senyor Jaume? —Així, així. —I quants n'hi caben? —A sobre, vuit; i, dessota, tants com es vulgui!

—Si Déu és tan justicier, com és que deixa que els homes bons agafin aquests maits tan dolents? —Es que la justícia encara no està perfectada.

JOSEP SERRA

La filla del gloriós Josep Nakens, per a seguir l'obra del seu pare, publica una fulla francament anticlerical, francament republicana.

Algú diu, i ho repeteix amb una insistència molt sospitosa, que ja no és moda ésser anticlerical.

Una gran societat comercial ha comprat l'edifici que a la Rambla tenia el "Círcol Artístic".

Ens diuen que a Barcelona s'ha fundat, amb el nom de "Casal de l'Exercitant", un club de gent barrilaire.

No sabem que es parli de la construcció de cases barates per a obrers.

Un home li deia l'altre dia a un minyó: —Vaiet, vaiet, vas per mal camí! T'he vist les intencions i no et sortiràs amb la teva!

Aquests dies s'han celebrat varis banquets de promiscuació.

Aquesta costum ens sembla una ximperia. Hi han coses de més eficàcia per a ésser anticlerical.

Si avui Jesús ressuscitès, serien els mateixos catòlics els que el tornarien a crucificar.

Aquests dies en què el món catòlic fa os-

UN TROS DE PAPER.

Segons pareix (estil Bross), varies cases de comers i societats de crèdit han fet propostions a la Junta de propietaris del Liceo, perquè hi endressi les seves guerres que guardaban l'edifici la nit del xivarri.

També tenim entès, que a imitació de lo que fa l'Govern quan facilita als agricultors llavor de ceba de seda del Japon, per fomentar la indústria sedera, se han dirigit alguns memorials al director del Liceo demanantli que hi faciliti llavor dels sis branqs que hi ha de sesvar ordres; quals memorials no tenen altre objecte que veure si s'podrà aclimatar la cria de gont tan bragaça.

En la última Junta general tinguda en lo Liceo, lo endemà del fandango, un propietari preguntà quinques precaucions se habian pres per evitar successos fracassos, y lo President l'hi contestà: que ara vellaban dos homes mes.

Aquests resultats aritmètics proban que en lo Liceo sempre hi entrarà i sortirà qui voldrà, per molt vigilant que de aquest gènere hi posin.

Senyors de la Junta del Liceo, pol s'pòdriam fer un comensar; ja veurà, probin de posar bi un home y tal volta lo dia menos pensat aquet ne cassarà sí.

Los sis heros donan per disculpa que no lo incendiari (descais y de la traps) era castellà, no pogueren entendre lo que volia fer.

També diem, que lo que se va desarmar y se hi va robar lo cor, fou lo véuer que era un home de tant bons sentiments, perquè sent així que ningú li hi privaba de donar una llenyada a tots sis en general y a cada hi en particular, se contentà ab tocar lo dos y deitar los ceros.

Volés saber que hi era la gafa, de la ruaració del Liceo? Lo nom de aquet guerrer es Don Pio del Castell...

Don Pio del Castell, nosaltres li hi darem un consell, y no li darem cap diner. En lo successu otviduina mica mes del seu nom, y recordis una mica més del seu apellido; y sío... no guardi edificis; guardi bens.

EPIGRAMAS.

—¿Cóm è un lladre declarat pòs estimar Rosalía? —Donchs si no ho fos com podria haberme lo cor robat? —I l'invità.

Ma neboda la Vicenta tè un vicí tant poch cristià, que tant sols pugui gasà, tanquiguet... ja està contenta.

—Per fer los papers de barba, no n'conech cap com en Titus. —Encara n'fa uns de millors. —Quins son?

—Los papers ridículs. —I l'invità.

Per darse tú, lo ballori diu qui escriu en un Diari; y en sustancia, l' perdulari es que n'poria un d'escraptor.

RECORDS DE QUARESMA.

Per mes que passin Las set semanas De la Quaresma, Y vinguin Pascuas, Sempre memorias, Bonas ó amargas, A mi m recordan La sua estada.

Aquell que lo agó s'acosta Y fersho propi procura, Nos recorda sana y pura, En son maneig, la llagosta.

Aquell que mou tanta greca Ab folans y ab suans, Y que ab lotas s'agermana, Ho fa per veure si pesca.

La dona que quan s'altera Crida sense to ni so, Tinga ó no tinga rabó, No es mes que una pescatera.

Lo qui daria la sanch Per detenir lo progrés, Ya salí prou tothom lo qué es: Es un crançà, no mes que un crançà.

No hi ha que buscarhi adop, Perque l'us n'ha fet ley ja; Un magre, es un bacallà, I'n home gras, es un pop.

May fallari algun llus Que en tot se detri gaganar; Y habenti ell, no ha de mancar Qui'n recordi l'cap de llus.

Lo mosso de fonda apila Las gangas en un caixó, Preguentli qu'è allò, Y vos responerà: l'anguila.

Quan lo mare s'enterina Ab un fill que n'hi fa algunes, Lo fill quant menos dreyuna, Si no li donan luyuna.

A una noya, tothom sap Com se li deu mitjadar; Si es graciosa, es molt solada; Si es molt lleija, vava un rap!

Si algun dia recordi agrà! Pohre, no menjari beus, Ya hi pot ben pujar de peus, Que aquell dia, es dia magre.

Y los peizos grossos, Y altres mil cosas, De fora l mar, A cada pas, Que dels richs peizos En la Quaresma, Xuclan la sanch, Nos fan pensar. —PAU BUNTEGAS.

La nit en que fou sorpris en lo Liceo, aquell gallinardo del brasero y del alguna res, un senyor vè arribar à can Cap de Cruz, sens dubte ab la intenció de separ tranquil·lament.

De repent, se senten tirs en lo carrer de San Pau. —Mossa!... mossol!... crida lo senyor. —¿Voy? —¿Que hi ha? —Sensa fer bruy, bacallà bullit, curadells, platillo ab escalyuas, un tall à la llana.

Tant que han dit, tant que han dit, y al últim encara veuriam com l'home que vau atrapar en lo Liceo quedà sense celja.

ENDEVINALLA.

—Que no esperem à n' en Jaumet, Sr. Bernat? —Cai! Cai! aqui no s'espera à ningú.

XARADASSA.

Tens, nineta, unas miradas que no s'poden aguarlar. Si fies las pobres sorradas quant las miras, sofocadas se dexan endevinar!

XARADA.

May las donas en la plaza valdrán prima escollar; la segeona es un article, ja se sab, gramatical.

SARADETA.

Sols per manche es mon primer; mon segon, sols per famella. Una noyeta moll bella, du lo nom del meu ester.

SOLUCIÓ A LA XARADA ANTERIOR.

SOLUCIÓ AL GERGLIFICH ANTERIOR.

SISPOBKEKRODRI I ODIEKPOBNECERE.

MIRADES A L'ESTRANGER

Soldats de l'exèrcit del general Sun-Chuan-Fang, camí de Xangai

Mussolini! Sempre Mussolini!...
Ni una setmana pot passar sense
fer parlar d'ell

El present número ha estat visat per la prèvia censura governativa

tit a dojo la hipocresia dels catòtics, aquesta Setmana Santa.

Quin efecte han fet els discursos del Pare Vallet!

Ara, el savi perà Lluís Ulloa assegura— diu que en té proves evidents i que aviat les publicarà—que Cristòfor Colomb era català i que es deia Colom.

Genovès, galleg, portuguès, o català?
Fet i fet, ens l'estimariem més català.

Ha sortit un llibre d'En Josep Puig i Cadafalch sobre "La Plaça de Catalunya". Bo, bo de debò. Saborós, a fe.

Allí es demostra el que és la urbanització d'una plaça, el bunyol del senyor Nebot i la inutilitat dels diners esmerçats, és a dir, diners llançats.

Si algú encara troba passable—homés passable, bona no hi ha ningú que la hi trobi—la Plaça de Catalunya, que llegeixi aquest llibre de l'il·lustre arquitecte i historiador Puig i Cadafalch.

Ens amenacen dos nous monopolis; el dels taxis i el de l'alcohol.

Abaix els monopolis!

Llibertat per als presos polítics i socials!
No ressuscita demà Crist?
Doncs, que ressuscitin també els morts de la presó.

"Love-me", "Kiss-me", "Old Spain", "Brandi, mucho brandy".
Mai deixarem d'ésser provincians.

Ha mort en Gasset, aquell famós Gasset de "El Imparcial" i de la política hidràulica.
Havia caigut malalt el 13 de setembre.

Ha dimitit el batlle de Madrid.
Només?

A Madrid fan un homenatge a Mossèn Cinto.

Llegim-lo a Mossèn Cinto i deixem-nos d'homenatges.

A tota la província de Segovia està nevant encara.

Sí que estem frescs!

Ja heu visitat els monuments?
Els que s'han vist aquest any pel carrer, Senyor!

tentació de la hipòcrita tristesa, recomanem al poble la lectura de "La reliquia", d'Eça da Queiroz.

Quines coses tan rares passen pel món. Mentre els comunistes russos ajuden els xinesos cantonistes, és a dir, els veritables xinesos, Rússia retira de la Xina el seu representant. Hi ha algú que ho entengui, això?

Setmana Santa. Ja s'ha acabat. Com ha sor-

Impremta La Campana L'Esquella, : Olm, 8, Barcelona

tronas perquè los diumenges a la tarde, hi puguin portar las criaturas.

Anr. XIII. Lo proponent no s' quedarà curt, ni s' mostrarà rapatani, per fer regalots y francosillas als senyors propietaris. La porta de las taules, la tindran sempre oberta, per poder entrar a fer broms ab las ballarinas; se les aniran donant per ciguonosos y fermas de vestit, tots los regalots sobrants de las decoracions navas que s' fassin, y per Caracostotes, podran disposar de tots los freges que trovin en lo teatro, menos lo del primer bolero, que ell se'l porta.

Anr. XIV. Lo proponent, una volta empresari, anirà pel teatro empresat y arreglatel, ab los cabells a la romana, vestit de moda y ab camisa neta de cada dia. Així o' criv a los senyors propietaris anarlos a veurer en los seus ja'cos y lo aliatos respectivas, dientlos las funcions que prepara, perquè puguin ferli home, advertint que si eo tant en taat, sempre hi deura caure algun puro.

Anr. XV. Lo gasto de vidrier, fregar las rjolas y for dissipar queda a compte de la Junta de propietaris.

ARTICLE AMONIAL.

Los informes y noticia de las qualitat personal del proponent, que desiji pendre la Junta, la donara lo memorialista del carver d' en Gignós y l' conductor de la Central; numero 24, que cada dia lo porta de casa seva al Moll, dugas o tres vegadas. En cas de ser acceptats las precedents proposicions, las claus de la casa s' entregaran al infrascrit, lo dia següent al de babose acordat la admisió; advertint que si pocas aquesta se realisa sense gaires oposicions, poden los senyors propietaris contar ab un corte de armilla y una capseta de copliture d' America, ab que lo futur empresari los demostrara lo seu agrichiment.

Barcelona 1 de Abril de 1866.

Josetu Senca.

LOS ÚLTIMS BADALLS.

MARINERONGA.

Fresca era l' aubada, lo Sol s' aixecaba Sentint no poderse llevar a las nois; La mar se l' deixaba detras satisfeta Com biava gallina que ha post un ou d' or. Los núvols, com tendas, aprop d' about ell ora Venían bulant de mils de colors, Y com dolls de plata, veyent Barcelona, Los peixos entraren a dintre son port. Hi entraba l' llubarro, la grossa tanyias, Lo congre, la sipia, lo llus y lo pop, Y mentres de fora tots dintre n' entraban A fora surtian barquetes pescadores. Barquetes que ab llurs velas, cregui paperinas Que anant al criadero comparan jo y molta, Que sols per un quarto no daban tot una, Y encara deixaban, per beurer, un gal. Y cop que las velas ja oo s' distingüen, Las peixos volgueren teoir reunió, Y sols las dragas fondant l' Alceoo, Aixís, ab veu ronca, parís l' sabí Pop.

Ja sabem be tots los peixos que hem nascut, un cop pescats, pera ser sempre guisats; los nostres fets son aixos. Per més que l' front ara arruga la sardina y mal lo trova, s' ha de sentir dintre un covà —Sardineta que belluga! Del dolor l' amarga copa lo sanguis no deu com cap, y també la tasta l' rap quant per tot lo fan ab soga Lo congre, sempre ab arria sol trobar son fi confús, y ab peixis, sol ser del llus lo creul fi domatris.

Jos ME GIBELT

LOS SIS BRAUS.

(FRAGMENTE DE UN POEMA)

Deume una lira, déumela, que sento en mon cervell, inflat per la bravesa bullir la inspiració! Deume una lira, déumela, que intale de sis guerrens la immortal prosa cantarlos avuy jo. Era una nit tan tètrica com fosca, no li faltaba mes que troná ó ploure, quina nit! quina nit! quant de repent se veu vola una mosca y sis almogavars foris com lo roure esclaman—ja ha fugit!

Y se encenen las llanternas y registrant lo Liceo una veu crida: —Te veo! —Es castellá! cridan tres; y arriant a una banvera, sense mijas ni sabates, fent companyia a las rajas hi trovan un feligrés.

—Que fas aquí? li preguntan. —No faig res, busco al notari —Aut al carré, estrafalari! y espaven al castellá: lo castellá paga un brinco, demana las claus, se enfada als sis dona una trompada, obra la porta y se n' va.

III. Ja l' tenim a fora corrent com un llau, ja li van darrera cinc municipals: tira quatre trossos, mata... dos fanals, y entre tant se quedan ab un pam de nas, dintre del Liceo, tos sis homes braus.

IV. Cantem, donechs, al Senyor de las batallas, cantem tots reverents al lleu que pinyols posa a las cireras y fa semblants valents! Miraculo be, als sis braus, com sants de pedra desde aquell dia estan, y mentres la justicia busca al altre pensa ja avisanar!

V. Y aquí penjo ma lira, peig tan feroz jornada m' ha aturadit, y la vena que m' manca, debili ja y fatigada m' ha fugit... Que canin, donchs, si volen dels tirans las vilesas, los esclaus; jo cantar mes no intento las herojicas proesas de los sis braus.

Lo SARRACINA

LAS MONAS (per T. PADRÓ.)

La que s' dorm

La que s' enfila

La de PASCUA

La mes mona